

Bevægelse

Fader de sunde Børn komme til mig! Marc. 10, 13-16.

NYTÆNKERS . KØBEN . ST. LOUIS

No 7 >

Juli 1881.

< 7. Aarg.

Entered at the post office at La Crosse, Wis., as second-class matter.

Den uventede Gæst.

(Slutning.)

"Vær ikke altfor bekymret", sagde han til Fru Clement. "Deres Mand er kun afmægtig, og intet af hans Saar synes mig dødeligt. Jeg var lykkeligvis tilstede, da han erholdt Slaget med Geværkolben, som strakte ham bevidstløs til Jorden; jeg stødte bort Geværret for en af Morderne, som endnu vilde skyde paa den paa Jorden liggende afmægtige Mand; Skuddet gik derved ned i Jorden ved Siden af Deres Mand. "Borgere", raabte jeg, "sømnier det sig for Eder, at I skyde paa et dødt Væsen?" En Underofficer, der tidligere havde tjent under det kongelige Militær, kom mig til Hjælp, ellers havde Morderne slaget mig istedenfor Clement; han gav mig ogsaa Tilladelse til at leie den Karre, hvori man bragte min saarede Ven hid. Jeg har uformærtet ledsaget Vognen indtil Huset, men vilde endnu ikke lade mig se for Nabostabet ved denne Kjærlighedstjeneste for Haanden. Men Deres Bud fandt mig allerede med det Nødvendige, som jeg havde hentet til mit Hus, i Begreb med at gaa til Dem."

Medens Lægen rensede og forbandt den Afmægtiges Saar og anvendte Midler til hans Genoplivelse, fortalte han ganske kort Foranledningen til Ulykken idag. "Jeg har", saa sagde han, "aldrig ganske kunnet opgive Clement, af hvis Fader jeg allerede har været en god Ven; selv ikke, da han til min Bedrøvelse havde ladet sig henrive til at tage Del i det ugudelige Oprør. I hans Hjerte er der altid endnu forblevet en vis honet Følelse, ogsaa da han løb med den vilde Hob, og han har, hvor han kunde, forhindret mangen Skændselsdaad af de ugudelige Karle, hvis røde Hue han bar. Derved er der vederfaret ham mangen Krenkelse. Det maatte allerede smerte hans Vresfølelse meget, naar saadanne Forbrydere, som han i sit tidligere Dommerembede havde dømt enten til Galestraf eller Fængsel, nu, da man havde løsladt dem og optaget dem i den vilde Hær, ikke blot behandlede ham som sin Lige, men paa alle Maader søgte at krænke ham ved deres Trækhed. Man havde siden Stadens

Indtagelse overdraget ham en Officers Stilling ved det Korp, der var dannet af alt det sammenløbne Paf fra Lyon og Omegn. Han skulde da, saavidt det var muligt blandt saadanne Folk, opretholde Orden og Tugt, og han var i sin tidligere Stilling vant til Lydighed blandt sine Undergivne. Hvor ganske anderledes fandt han det blandt denne Hob! Man lo ad hans Befalinger; man spottede, man udffældte ham. Saaledes har han i denne sidste Tid været i en rigtig Udmyggelses Skole; man har traadt al hans Vres- og Retsfølelse under Fødder, og idag, da, jeg tør vel sige, hans "retfærdige" Brede henrev ham til Haandgribeligheder, havde man ogsaa næsten søndertraadt ham; thi hvor er den Lov eller den Ret i Himmelen eller paa Jorden, som disse Oprørere bryde sig om! Havde ikke Gud ført det saa, at jeg som Læge var i Nærheden, var Deres Mand allerede i denne Stund dræbt og Ingen havde bekymret sig derom. Men jeg kunde endnu fortælle Dem meget, som lader mig haabe, at Clement har taget sig disse Tugtelsler til Hjerte."

Den gamle gode Læge vilde tale endnu videre, da bevægede den Syge sig, han var vaagnet af sin Afmagt. Han saa sig omkring, og da han saa sin Kone og sin Datter, vendte han sig bort fra dem, som kunde han ikke se paa dem. "De er", saa sagde Lægen til ham, "bleven vaagen af Deres halve Dødsføvn, maatte dog ogsaa Deres arme Sjæl igjen vaagne op af den fuldstændige Dødsføvn, hvori den er sunket ned!" "Med Deres forældede Svælver", saa svarede den Syge med Bitterhed, "skal De ikke igjen gjøre mig vaagen, om det virkelig var saa, at jeg var i en saadan Søvn. Bekymre Dem om Dem selv og Deres Rige; men lad mig sove eller vaage, som mig behager!" Ved disse Ord vendte Manden sig med Anstregelse af alle sine Kræfter om til Væggen, lukkede Vindene og anstillede sig, som om han ikke mere hørte, hvad de Andre sagde.

"Godt", sagde Lægen, "jeg har for Diebliffet her Intet mere at gjøre, kun vil jeg endnu hjælpe Dem at bringe Manden i sin Seng." Taus og stille, for ikke at forstyrre Gæsten i hans Hvile, bar man den Syge ind i hans Sovværelse, som kun ved en enkelt Dør var skilt fra Oldingens. Clement holdt sine Vine

igien som en Afmægtig eller Sovende, men forraadte, idet han vendte sig selv til Væggen, at han vaagede. Hans troe Husfru havde sat sig stille bag Skærmen, som stod ved Foden af Sengen; ubemærket af ham forblev hun vaagende hos ham. Det maatte være ved Midnat, at den gamle Greve blev vaagen; han bad høit. Ogsaa Clement var vaagen, og man kunde af den Rasken, han gjorde, formode, at han havde reist sig op i Sengen for maaste at erfare, hvad Naboen i Sideværelset sagde. Og dette kunde ikke være ham vanskeligt, thi han laa med Hovedet af Sengen hen til den Dør, ved hvilken Naboen's Seng i Sideværelset stod. Greven bad længe; man hørte Clement sukke. Naboen forstummede i nogen Tid; Clement bevægede sig urolig i Sengen, indtil Oldingen paany begyndte at bede. Fru Clement hørte derved sin Mand oftere sukke halvhøit: "Min Fader! ah, min Fader!" Om Morgenen bemærkede den Syge endelig, at der var Nogen i hans Værelse; han raabte; hans troe Vogterfæ traadte hen til ham. I en ganske anden Stemning end Gaarsdagens spurgte han sin Kone: "Sig mig, min Kære, har du ikke hørt det? I denne Nat har flere Gange min døde Fader været hos mig og har rigtig indtrængende bedet for mig."

I dette Diebliff traadte den lille Henry ind med sin Stof. "God Morgen, Papa", saa raabte han; "hvor smukt er det, at du igjen er hos os! Skal jeg nu fortælle dig Noget om de kjære Engle eller om din kjære Ven Frants, der har haaret denne Stof og sendt dig den til en Grindring?" Clement blev opmærksom. "Hvorfra har du denne Stof?" spurgte han. "Den har den gode Mand givet mig, som allerede har været hos Englene og igjen er kommen fra dem." Clement saa spørgende paa sin Kone; hun fortalte ham Alt, hvad der igaar havde tilbraget sig i deres Hus. "Min Gud", sagde Clement, "hvor underligt er dog dette! Denne gamle Greve er min Faders Belgjører og har fra min Barndom af været mig som en Fader. Jeg saa for tre Dage siden hans Søn og begge hans Børnebørn blive stødte. Denne Jammer sønderrev mit Hjerte; men jeg kunde ikke forhindre det. Jeg tænkte, hvis den gamle Greve endnu levede, vilde jeg til ham, vilde jeg knæle ned for ham

og spørge ham, om der da hos Gud og Men-
nesker endnu gives en Redning for mig. Eg
nu lever han endnu, kommer endog til mig i
mit Hus. Men jeg kan ikke se ham; thi jeg
ved, for mig er der ingen Redning mere; jeg
har for evig solgt mig til Skændselen og I ø-
den." Idet han med Magt undertrykte sine
Taarer, vendte han sig igjen om til Bæggen;
han kæmpede mellem Fortvivlelse og Haab.

Den gamle Greve havde hørt og forstaaet
meget af denne lidlige Samtale i Sideværelset.
Han sølte sig saa svag, at han ikke kunde staa op
af Sengen. Han lod Madame Clement bede
om at komme til sig. Af hende udspurgte han
og erfor Alt. "Lad ham," saa sagde han,
"snart komme til mig, thi jeg føler, at min
Time nærmer sig."

Fru Clement bragte sin Mand Budskabet.
Han modstod ikke længere. Man satte ham i
en Lænestol, som man bar gennem den aabne-
de Dør hen til Nabens Seng. Hvad den
angrende, af Guds tugtende Haand berørte
Synder sagde, det lod sig tænke og berette; men
ikke, hvad den døende Olding sagde. Thi det
var Ord, i hvilke en Evigheds Indvielse
laa som for Fru Clement gjorde dem saa
uudsigelige, naar hun fortalte om denne Time.

Vi kunne gjøre Slutningen af vor Fortæl-
ling kort. Den salige Olding, om hvem man
kan sige, at han allerede i legemligt Live har
seet Himmelen aaben, døde med Velsignelsens
Ord for Clement og for hans Kjære allerede
for Middag. Man kan vel sige: Hans
Hjerte var ikke alene sønderbrudt ved de sidste
Dages Jammer, men ogsaa ved Overmaalet af
deres Glæde. Hans Gjerning paa Jorden
var fuldendt; han havde endnu med de sidste
Mandedræt fra sit Bryst reddet en Sjæl fra
Fordærvelse. Den troe Husven, Rægen, for-
skaffede i Stilhed den ærverdige Døde et Hvi-
lested i hans Fædres Gravsted. Clement med
Sine forsvandt ved Hjælp af den samme Ven
ubemærket til Genf, hvorhen han bragte med
sig en Anbefaling, som den gamle Greve med
døende Haand havde undertegnet.

Her paa en Bens Landsted holdt han sig
skult, indtil den ydre Orden igjen var vendt
tilbage i hans Fædreland.

En Søsters Sang for sin lille Broder.

Mel. Solen synker nu saa smukt.

1. Sov du kjære Broder blid
I din Søsters Arme,
Hun som altid elsker dig
Trofast og med Varme.
2. Gifst igjen, du Broder sød,
Dg din kjære Søster,
Kommer hun i nogen Nød,
Vær du da en Troster.
3. Lad os elste Fa'r og Mo'r
Som to Børn saa kjære:
Dg, mens de er her paa Jord,
Gide dem al Vre.
4. Da vil Gud velsigne os
Med sin rige Naade,
Dg ved sin den gode Mand
Vore Hjerter raade.
5. Thi vi er i Daabens Vand
Født paa ny til Livet,
Himlen er vort Fædreland
Os af Kristus givet.
6. Derfor vil i Kjærlighed
Glad vi vandre sammen.
Fred omslynge vore Fjed!
Gud, du selv sig: Amen.

A. L.,

Neb.

Smaastrykker.

Kristus. Den, som ikke tror, at han
trænger Kristus, har altfor høie Tanker om
sig selv. Den, som tror, at Kristus ikke kan
hjælpe ham, har altfor lave Tanker om Kri-
stus.

Bibelen. Bibelen er en Diamantklippe,
en Perlekedje, et Mandens Sværd; den er det
Søfort, efter hvilket vi sikke kunne seile over
Verdens stormende Hav til Evigheds Havn;
det Lys, som viser os Veien i det dybeste Mør-
ke; den Bægtstaa, paa hvilken vi skulle prøve
alle vore Handlinger.

Fløiten.

Hans har vist sin store Kunstfærdighed ved dette Instrument. Lille Peter staar beundrende og hører paa og vilde meget gerne selv have og ved nu at frembringe forskjellige Toner paa en saadan Fløite.

Paulus for Festus.

Her staar Apostelen Paulus som en Fange for den romeriske Landshovding Festus i Cæsarea. Ved Siden af Festus sidder Kong Agrippa den 2den, der med sin Søster Berenise var kommen i Besøg til Festus. Paulus staar fangen i Lænker for disse mægtige jordiske Herrer og forhøres som en Forbryder af dem for sit Vidnesbyrds Skyld. Men han vidner med al Frimodighed for dem om sin Frelser, saa at de i Virkeligheden sidde der som de for Gud Anklagede. Han foreholder Kong Agrip-

pa, hvorledes Jesu Kristi store Gjerninger til Synderes Frelse der i Landet ikke ere fteet i nogen Braa men vel bekendte og bitterlige ogsaa for Kongen, saa hans Vidnesbyrds Sandhed ikke kan bestrides. Han ønsker, at kaade de og Alle, som høre ham, maatte blive Saa-danne, som han var, paa de Lænker nær, som han bar.

Hvem af disse ønsker du, kjære Barn, i dit Liv og Forhold at ligne? Vil du med Paulus i hele dit Liv og al din Gjerning være et Vid-

de om din Frelser, alle Levendes og Dødes Dommer, og heller med ham bære Lænker, ja lide Døden, end at være blandt denne Verdens Store i Herlighed og verdslig Lyst uden nogen Frelser? Hvor fattige og svage sidde dog ikke Festus og Agrippa der ligeoverfor den i Gud rige og stærke Paulus!

Hvad frygter du mest for ?

So haanes Krysostomus, den for sin Fromhed og Betsalenhed saa berømte Biskop i Konstantinopel, som døde i Aaret 408, var formædelt sin frimodige Bessendelse og urolkelige Redelighed falden i Unaade hos den da regjerende Keiser Arkadius. Han havde nemlig povet at sætte sig op imod Keiserens ugudelige Befaling og foreholdt ham hans syndige Liv. En Dag udbrod den mægtige Keiser i heftig Bredde og sagde til sine Hoffolk: "Jeg maa have hevet mig paa Krysostomus; men paa hvilken Maade skal jeg bedst kunne gjøre det?"

Hofmændene, som vare ivrige i at behage Keiseren, begyndte nu at give Raad om, hvorledes den forhadte Biskop kunde rammes af den største Hevn.

"Fordriv ham fra Landet," sagde den Første, "og lad ham aldrig mere komme for Deres Majestæts Dine."

"Tag fra ham hans Gods og Alt, hvad han eier," htrede en Anden.

"Kast ham i Fængsel og slaa ham i Lænker," raadede en Tredie.

"Lad ham halskugges," mente en Fjerde; "Keiseren er jo Herre over hans Liv, hvorfor da ikke med en Gang blive ham kvit?"

Men den Femte, som var visere end de Dvrige, tog nu Ordet. "I have Alle taget feil," htrede han. "Denne Mand kan ikke straffes paa denne Maade. Sender man ham i Landsflygtighed, har han dog overalt sin Gud med sig, og da vil han aldrig føle sig forladt eller ulykkelig, thi der, hvor han har sin Gud, der har han sit Hjem. Tager man hans Gods og Eiendom fra ham, saa tager man dette fra de Fattige og ikke fra ham, thi han uddeler Alt, hvad han har, til dem, og behøver for sin egen Del kun ganske Lidet. Kaster man ham i

Fængsel og slaa ham i Lænker, da vil han kysse Lænkerne og glæde sig over, at han saa meget mere uforstyrret kan nyde sin salige Dmgang med Gud. Tag hans Hoved, o Keiser, og du vil dermed blot aabne Veien til Himlen for ham og saa meget for bringe ham ind i Nydelsen af den Herlighed, som er beredt for ham. Men onsker du at tilspøie ham noget virkelig Dndt, nogen sand Lidelse og Ulykke, saa har du blot een Bei at vælge: prøv at formaa ham til at synde! Thi den Mand frygter hverken Landsflygtighed eller Fattigdom eller Fængsel eller Døden; han frygter blot G et, og det er — at synde i mod Gud!"

Ved en Ilden Venindes Baare.

Mel. Vaagn op og slaa paa dine Streng.

1. Farvel Forældre, Gudsfend kjære,
Farvel Enhver paa Jorderig!
Jeg er nu hos min Frelser kjære,
Der glæder mig evindeligt;
Der har jeg feiret Julefest;
Thi Lammet al min Glæde est.
2. Blandt Engles og Udvalgtes Skare
Der synger jeg nu Lammet's Sang
Til evig Tid foruden Fare,
Jeg hører Himlens Harpellsang.
Ja, her er evig godt at bo,
Her er kun idel Fred og Ro.
3. Her er kun Lovsang uden Ende
Til Lammet, som har os forløst
Fra Synd, fra Jammer og Glende;
Thi han er alle Frelstes Lyft.
Han har os toet i sit Blod,
Dg det gjør al vor Ende god.
4. Han vil os Alle til sig drage,
Han kalder ved sit Ord og Aand.
Snart Sygdom, Trængsel, Rød og Plage
Er Middel udi Herrens Haand,
Dg snart Belgjerning, Missundhed,
Er det, han os paaminder ved.
5. Snart ta'r han en af vore Kjære
Ifra os til sin Himmel op,
Alt vi hans Bei derved kan lære
Dg derved drages til ham op,
Snart sjaunker han af Glædens Staal,
Dg snart af Lidelser sit Maal.

6. Da Gud fra Eder mig bortkaldte,
Mine kjære Søstend jeg gjenfandt ;
Vi glædes nu blandt de Uddvalgte
Med Livets skjønne Brudekrands.
Vi glædes og vi vente paa,
At I os snart gjenfinde maa.
7. Hvis I os hiiset vil gjenfinde,
I Jer til Gud omvende maa
Og blive Børn i Sjel og Sinde,
Da skal I Himlens Glæde faa.
O, strid mod Synden, vaag og bed !
For Himlen Eder vel bered !
8. Hav Tak for Eders kjærlig Pleie
Den korte Tid, vi sammen var !
Gud styre Eders Gang og Veie,
Saa vi hos Gud maa families glad !
Vi vente Eder efter hjem
Til ham, som er vor bedste Ven.
9. Farvel nu til det store Møde,
Naar vi hverandre skue faar,
Hvor ingen Sorg, men evig Glæde
Tildeles dem, som der indgaar !
Farvel, og glem ei Eders Smaa !
Snart vi f r Lammetz Stol skal staa.
Rnnd Ostenson Troen.

**“Den, Gud vil bevare, er uden al
Fare.”**

I det sydlige England boede for nogle Aar siden en gammel rig Enke paa en vakker Landeiendom. Men hun var ikke alene rig paa denne Verdens Goder, hun var ogsaa rig i Gud; thi hun havde fundet den “kostelige Perle”, som ligger skjult i Guds Ord, og den var bleven hendes Hjertes hoieste Stat og Del. Hun var et Guds Barn, en Guds Arving ved Troen paa den Herre Jesus Kristus; og dette gjælder mere end alle Verdens Skatte tilfammen.

En Aften, da hun temmelig sent var kommen tilbage fra en Ven og havde traadt ind i sit Sengværelse for at gaa til Hvile, mærkede hun, efterat hun havde stængt Døren, at en Mand havde skjult sig bag Sengomhænget. I det første Dieblik grebes hun af en stor Forstrækkelse, men snart tænkte hun paa Herren og Hans beskyttende Varetægt og raabte i sit Hjerte

til Ham, om end Læberne vare stumme. Indseende, at ethvert Forsøg paa Flugt blot vilde udsætte hende for saa meget større Fare, besluttede hun at forblive i Værelset, tog en Bibel frem og satte sig skjælvende ned at læse. Først læste hun nogle Vers hist og her i Evangelierne; derpaa slog hun op den 91de Salme og læste den høit: “Den, som bor i den Hoiestes Skjul, han skal blive om Natten i den Almægtiges Skygge. Jeg vil sige til Herren: Min Tillid og min Befæstning! Min Gud, paa hvem jeg forlader mig. Thi Han, Han skal fri dig af Fuglekængerens Snare, fra den stadelige Pestilens. Han skal bedække dig med sine Vingefjedre, og du skal haabe under Hans Vinger; Hans Sandhed er et Skjold og Pantser. Du skal ikke frygte for Nattens Forstrækkelse, for Pilen, som styver om Dagen, for Pestilens, som farer frem i Mørket, for Odelæggelse, som fordærver om Middagen. Om Tusinde falde ved din Side og ti Tusinde ved din høire Haand, skal det dog ikke komme nær til dig. Du skal ikkun skue det med dine Øine og se, hvorledes det betales de Ugudelige. Thi du, Herre, er min Tillid! — Den Hoieste haver du (du Gudfrygtige) sat til din Bolig. Dig skal intet Ondt vederfares, og der skal ingen Plage komme nær til dit Paulum. Thi Han skal befale sine Engle om dig at bevare dig paa alle dine Veie. De skal bære dig paa Hænderne, at du ikke skal støde din Fod paa en Sten. Du skal træde paa en grum Løve og Øyle; du skal nedtræde en ung Løve og Drage. Efterdi han haver Lyft til mig (siger Herren), saa vil jeg udfri ham; jeg vil ophøie ham, thi han kjender mit Navn. Han skal kalde paa mig, og jeg vil bønhøre ham; jeg er hos ham i Nød, jeg vil fri ham og herliggjøre ham. Jeg vil mætte ham med et langt Liv og lade ham se paa min Salighed.”

Styrket og opmuntret af disse dyrebare Løfter saldt den stakkels Frue efter Læsningen ned i en brændende Bøn for Herren, i hvilken hun især anbefalede sig og sit Hus til Hans faderlige Varetægt og Beskjærmelse, saa at Han efter sit Ord maatte lade sine Engle leire sig omkring hendes Hjem og Gaard. Til Slutning bad hun for de Mange, som endnu ikke kjendte Ham, deres Gud og Frelser, men kjente Syndens ugudelige Bøseu, at de ogsaa maatte

omvende sig og blive salige. Efter denne Bøn satte hun sig paa en Stol i spændt Forventning om, hvad Herren videre vilde gjøre. Hun havde ikke siddet længe, førend den fremmede Mand traadte frem fra sit Skjulested og tiltalte hende med bevæget Stemme: "Min Frue, jeg er et usølt, elendigt Menneſte som er kommen hid for at røve og stjæle. Dersom De strax havde opdaget mig eller gjort mindste Tegn til at fly, vilde jeg have gjort Dem Skade. Men efterat jeg har seet, hvilket Menneſte De er og hørt Dem læse af Guds hellige Ord og tale med Deres Gud som en personlig Ven, som om Han var her inde i Deres Børelse, vover jeg ikke at gjøre Dem den mindste Skade. Ja, jeg vilde ikke for Alt i Verden krumme et Haar paa Deres Hoved. Vær derfor ganske rolig, jeg gaar nu for aldrig mere at komme i den Hensigt, hvori jeg kom iasten; men dersom De vilde være af den Godhed at give mig Deres Bibel til Erindring om denne Aften, skulde det være mig høert."

Forundret og glad svarede Fruen: "Ja, ja, og maatte Gud velsigne den paa Deres Hjerte!" — Nogle Diebliffe derefter var Manden forsvunden gennem Vinduet gjorde Tegn til sine Kammerater, der havde gjemt sig udenfor Huset, hvorefter de Alle begave sig skyndsomt bort.

Vi kunne nok vide, at den glade Frues Tal ikke var mindre brændende, end hendes Bøn forud havde været, og at hun fra den Stund af aldrig kunde læse den 91de Salme, uden at hendes Hjerte sagde Ja og Amen til Alt, hvad den siger.

Fleere Aar efter denne Hændelse besøgte den samme Dame et større kirkeligt Møde i en af Englands større Steder. Der taltes b'andt Andet om Bønne's Magt, hvorunder en Tale reiste sig og som Bevis paa, hvad en troende Bøn kan udrette, ogsaa omtalte nævnte Tildragelse og tilføiede: "Jeg er denne Mand, med hvem dette hændte. Mig, den største blandt Syndere, er Barmhertighed vederfaaren, og Begyndelsen til min Omvendelse regner jeg fra hin uforglemmelige Aften, da jeg var Vidne til et Guds Varns Samtale med sin Gud. Hvert Ord i denne trængte som Spyd og Nagler igjennem min Sjæl, og jeg, som ellers hverken frygtede Gud eller Menneſter, skulde

ikke have vovet at løfte en Finger mod denne Kvinde, som omgiffes Gud paa en saadan Maade. Fra den Stund begyndte jeg at læse i Bibelen, men forbigaar nu alle de indre og ydre Kampen, som fulgte derpaa og vil blot tilføie, at af Guds Naade er jeg, hvad jeg er, en Brand rykket ud af Jlden, en omvendt og benaa det Synder."

Paany opsteg Takken fra den gamle Frues Hjerte, som sig være et Vidne til en saadan Aabenbarelse af Herrens Naade og Magt.

M. g u o p p a v e

Hvilket Tal er lige saa meget større end 70, som det firdobbelte af dette tænkte Tal er mindre end 400?

G a a d e.

Jeg selv er god, naar jeg kommer i Tide,
med G er jeg Noget, du godt kan lide,
med H er jeg Gartnerens Tumlplads,
med I er jeg Snekkeren ret tilpas,
med M du føler mig nødig tom,
med N jeg sidder paa Stol i Rom,
men gaar min sidste Bogstav sin Vej,
da tænkt paa Niset, saa har du mig.

D p l ø s n i n g

paa Gaarden i No. 5:

Tiden.

(Oplost af J. D. J., North Fork, Minn.; E. D. W., Granby, Minn.; E. C. S., Georgeville, Minn.; A. J. B., Cannon Falls, Minn.; D. H. L., Harmony, Minn.; J. P. L., Minnesota Falls, Minn.; C. S., Zumbrota, Minn.).

Børneblad, 7de Aargang.

Prisen for Bladet er som for 35 Cts. pr. Expl. Men Bladets Agenter, der tage Pakker og selv holde Navneliste over de enkelte Abonnementer, erholde som tidligere følgende Reduktion:

3 Pakker paa fra	5—9 Expl. efter	30 C. pr. Ex.
" "	10—49 "	25 "
" "	50 og derover	20 "

Allt, hvad der vedkommer Bladet, indsendes fremdeles til

J. B. Frich,
Dr. S, La Crosse, Wis.